

— Що трѣбва да правишъ, щото живота ти да бжде безъ укоръ?

— Да не правишъ това, което посрамява другитѣ.

— Кой човѣкъ е щастливъ?

— Който е здравъ, мждъръ и имотенъ.

На друга стѣна прочетохмѣ:

— Коя е най-голѣмата добродѣтелъ?

— Да правишъ добро на другитѣ.

— Кой човѣкъ е най-мждъръ?

— Оня, който прѣдвижда злочестинитѣ.

— Съ какво можешъ да измиешъ едно лошо дѣло?

— Съ разкаяние (прошка).

— Кои сж най-рѣдкитѣ дарби у човѣка?

— Да пази тайна, да прощава неприятелитѣ и да употрѣбя полезно свободното си врѣме.

Когато ние четѣхмѣ тия изречения, ето че пердето се разтвори и видѣхмѣ вжтрѣ врачката съ дълга черна дреха, а отгорѣ червена мантия; стжпила върху триножно столче, тя държеше въ дѣсна ръка една стъклена топка, налѣна до половината съ зеленикава течностъ, а въ лѣвата малка върбова пръчка. Подъ нея изподъ столчето излизаха нѣкакви пари, като да бѣ душникъ на нѣкой подкладенъ казанъ. Ние веднага съзрѣхмѣ, че тия пари идѣха отъ скалата прѣзъ една пукнатина.

Врачката се втрени силно въ стъклената топка. Слѣдъ една минута тя махна съ пръчката къмъ Евфориона да се приближи до нея. Той послуша.

— Що искате отъ мене? заповѣда тя.

— Почтена майко, рече Евфорионъ; нашата къща се намира въ скръбъ; нѣкой се подигра съ домашнитѣ ни богове. Лошъ човѣкъ се осмѣлилъ да